

Het liefhebben der verschijning van Christus.

<https://hdl.handle.net/1874/353496>

geen

12

HET LIEFHEBBEN DER
VERSCHIJNING VAN CHRISTUS.

TE ROTTERDAM, BIJ
M. WIJT & ZONEN,
Drukkers van het Nederlandsche Zendingenootschap.
1855.

No. LXXX.

Predikanten te Rotterdam, overeenkomstig hun ambt en hunne bediening, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen landgenooten aan; erkennende intusschen geene uitgave voor echt, dan welke door een hunner of door de drukkers dezes onderteekend is.

M. W. J. L. J. J. J.

HET LIEFHEBBEN DER VERSCHIJNING VAN CHRISTUS.

Wanneer wij de brieven der Apostelen met eenige opmerkzaamheid lezen, dan zien wij, hoe zij met de gedachte aan en de verwachting van JEZUS wederkomst uit den hemel veel meer gemeenzaam waren, dan Christenen van lateren, vooral van den tegenwoordigen tijd. Zij komen er telkens op terug in hunne brieven. JACOBUS schrijft: »de toekomst des Heeren genaakt" (1). JOHANNES vermaant om in CHRISTUS te blijven, en als drangrede gewaagt hij van 's Heeren toekomst (2). PAULUS getuigt: »indien iemand den Heer JEZUS CHRISTUS niet liefheeft, die zij eene vervloeking." En hij laat hierop

(1) Jac. V: 8.

(2) 1 Joh. II: 28.

volgen: » Maran-atha!" dat is: » de Heer komt" (1). Van deze wederkomst des Heeren spraken de Apostelen niet alleen als van eenen geduchten en beslissenden dag, ter waarschuwing van goddeloozen en onbekeerlijken; maar ook als een heugelijke dag was hij ter opwekking, vertroosting en bemoediging van geloovigen. Zij volgden daarin het voorbeeld van hunnen Heer en Meester, die dikwijls tot zijne discipelen van zijne wederkomst sprak, daaruit aandrang ontleende tot ijver en trouw, en met de herinnering daaraan hen troostte onder de opofferingen, onaangenaamheden en vervolgingen, die zij om zijne zaak op de wereld zouden ondervinden. In hunne brieven spraken alle Apostelen van de toekomstige verschijning van CHRISTUS. Gelijk de godvruchtigen onder de oude bedeeling geweest werden op JEZUS eerste verschijning, zoo worden wij in het N. V. geweest op zijne tweede en laatste verschijning. En geheel de rol der heilige Schriften wordt besloten

(1) 1 Cor. XVI: 22.

met de stille verzuchting: »Amen! ja kom, Heere JESUS! (1)

Men is ontwend geworden aan zulk eene wijze van denken en beschouwen. In plaats van deze praktijk der eerste Christenen lofen navolgingwaardig te noemen, en onze mindere gemeenzaamheid met de gedachte aan JESUS toekomst een gebrek te heeten, houdt men de Apostolische denkwijze voor de vrucht van een wanbegrip, het gevolg eener te vroege verwachting van JESUS wederkomst, welke de Apostelen en eerste Christenen als zeer nabij beschouwden.

Is het ook zoo met ons, lezers! dat die gemeenzaamheid met, dat verlangen naar JESUS toekomst ons veelal vreemd is geworden, wel mogen wij dan waken op onze gangen, want die verandering getuigt tegen ons. Zij bewijst dat de liefde tot JESUS en de reinheid des gewetens bij ons veel minder is dan bij de Apostelen en de vroegste belijders des Heeren. *Immers voor den waren Christen is de toekomst des Heeren een*

(1) Openb. XXII: 20.

voorwerp van liefde. U die te herinneren is het doel van dit boekken.

Moge het onder den goddelijken zegen velen overtuigen van het betamende en noodzakelijke om terug te keeren tot eene meerdere gemeenzaamheid met de gedachte aan JEZUS toekomst!

De Christen heeft Jezus toekomst lief.

Denken wij in, *waarin dit bestaat? waarom dat zoo is? wat het uitwerkt?*

§ 1.

WAARIN BESTAAT HET LIEFHEBBEN VAN JEZUS TOEKOMST?

De Christen die JEZUS toekomst liefheeft, *gelooft en verwacht* haar. Zij is hem bekend uit het woord des Heeren. Wel weet hij niet wanneer die dag en ure zijn zal. Hij vermoeit zich niet om dat uit te vinden of te berekenen. Maar de zaak zelve verwacht hij met volle verzekerdheid. Al schijnt de Heer de belofte te vertragen, en langer uit te blijven dan men gedacht had, toch

twijfelt hij niet. De dag zal komen, zoo spreekt hij bij zichzelf, waarop de Heer zich openbaren zal in heerlijkheid, waarop Hij komen zal met zijne heilige Engelen, wonderbaar zal worden in allen die gelooven, en alle zijne vrienden tot zich nemen en deelgenooten maken zal van zijne vreugde en heerlijkheid. Het is den Christen geloofswaarheid. Het is hem een dag van vreugde en zaligheid. Het is hem eene heerlijke verwachting, welke hem door het geloof dierbaar geworden is.

De Christen die JESUS toekomst liefheeft, *stelt* zich haar *gedurig voor*. Zij is hem een gemeenzaam denkbeeld geworden, dat dagelijks hem voor den geest zweeft, en waarmede hij, wat hij doet en wat hem bejegt hier beneden, verbindt. Zij is hem wat de meetpaal is in de loopbaan, wat de kroon is in den strijd, het uitzigt zijner hope, het doel van zijn streven, het toppunt zijner wenschen. Door die telkens herhaalde voorstelling is die dag hem als nabij gekomen. Hij is den dienstknecht gelijk, die

niet weet wanneer zijn Heer zal te huis komen. Hij bekommert zich over die ure niet, maar vertegenwoordigt zich haar gedurig. Uit dat beginsel handelt hij en doet van zijn werk, wat er voor de komst des Heeren moet afgedaan wezen.

De Christen die JESUS toekomst liefheeft, *verlangt* er ook naar. Dat is het wat de Bijbel noemt, *het verwachten en haasten tot de toekomst van den dag Gods* (1). Dat verlangen wordt meer vurig en levend, naarmate hij hier meer te lijden heeft door de boosheid en ongerechtigheid der menschen, en naarmate hij verhevener denkbelden koestert van de heilrijke en gezegende gevolgen van den dag des Heeren. Dat verlangen neemt toe in kracht, naarmate JESUS hem dierbaarder wordt en de liefde tot Hem wint aan gloed en innigheid. En al ontbreekt aan dat verlangen het stil geduld niet, toch openbaart het zich vaak in de verzuchting: »Kom, Heere JESUS! ja, kom haastelijk!»

(1) 2 Petrus III: 12a.

Zoo is voor den Christen, die JESUS toekomst liefheeft, die dag de meest wensche-lijke, de meest gezegende van alle dagen. Die dag zal alles bevestigen wat hij hier geloofd heeft. Hij zal alle zijne behoeften bevredigen, alle zijne verlangens vervullen.

§ 2.

WAAROM HEEFT DE CHRISTEN JESUS TOEKOMST LIEF?

Deze vraag is belangrijk, en wie opmerkzaam dusver las, en nog weinig in zich ontdekt van het beschrevene gemoedsbestaan des Christens, hij zal gewis verlangen naar een antwoord op die vraag. Er zijn verschillende redenen waarom de Christen JESUS toekomst liefheeft. Wij willen ze opsporen en in overweging nemen, en zullen dan des Christens liefde billijken.

De toekomst van Jezus is de dag der openbaring zijner heerlijkheid.

De geslachten die vóór JESUS leefden, hebben wel op Hem kunnen hopen, maar,

niet weet wanneer zijn Heer zal te huis komen. Hij bekommert zich over die ure niet, maar vertegenwoordigt zich haar gedurig. Uit dat beginsel handelt hij en doet van zijn werk, wat er voor de komst des Heeren moet afgedaan wezen.

De Christen die JESUS toekomst liefheeft, *verlangt* er ook naar. Dat is het wat de Bijbel noemt, *het verwachten en haasten tot de toekomst van den dag Gods* (1). Dat verlangen wordt meer vurig en levend, naarmate hij hier meer te lijden heeft door de boosheid en ongerechtigheid der menschen, en naarmate hij verhevener denkbelden koestert van de heilrijke en gezegende gevolgen van den dag des Heeren. Dat verlangen neemt toe in kracht, naarmate JESUS hem dierbaarder wordt en de liefde tot Hem wint aan gloed en innigheid. En al ontbreekt aan dat verlangen het stil geduld niet, toch openbaart het zich vaak in de verzuchting: »Kom, Heere JESUS! ja, kom haastelijk!»

(1) 2 Petrus III: 12a.

Zoo is voor den Christen, die JEZUS toekomst liefheeft, die dag de meest wensche-lijke, de meest gezegende van alle dagen. Die dag zal alles bevestigen wat hij hier geloofd heeft. Hij zal alle zijne behoeften bevredigen, alle zijne verlangens vervullen.

§ 2.

WAAROM HEEFT DE CHRISTEN JEZUS TOEKOMST LIEF?

Deze vraag is belangrijk, en wie opmerkzaam dusver las, en nog weinig in zich ontdekt van het beschrevene gemoedsbestaan des Christens, hij zal gewis verlangen naar een antwoord op die vraag. Er zijn verschillende redenen waarom de Christen JEZUS toekomst liefheeft. Wij willen ze opsporen en in overweging nemen, en zullen dan des Christens liefde billijken.

De toekomst van Jezus is de dag der openbaring zijner heerlijkheid.

De geslachten die vóór JEZUS leefden, hebben wel op Hem kunnen hopen, maar,

evenmin als wij, hebben zij Hem met hunne oogen aanschouwd. De discipelen, in wier midden Hij omwandelde in de dagen zijns vleesches, hebben Hem wel gezien in den staat zijner vernedering, in de gestalte van een' dienstknecht, en na zijne opstanding waren zij wel getuigen van zijne aanvankelijke verhooging; maar niemand op aarde heeft Hem aanschouwd in die heerlijkheid en eere, waarmede de Vader Hem na zijne hemelvaart heeft gekroond. Wat aan een' STEPHANUS, (1) een' PAULUS, (2) een' JOHANNES (3) in hooge verrukking is vergund geworden, was slechts afgebroken en onvolledig. Maar bij zijne wederkomst zal de Heer zich voor alle kinderen der menschen vertoonen in de heerlijkheid zijns Vaders, omgeven van zijne Engelen, in de volle majesteit van zijn persoon als verhoogde Middelaar. Aller oogen zullen Hem zien. Aller knie zal voor Hem buigen. Aller tong zal Hem belijden als Heer tot heerlijkheid

(1) Hand. VII: 55, 56. (2) 2 Cor. XII: 1—9.

(3) Openb. I: 10 en verv.

van God den Vader. Wij weten wel niet, hoe de gezaligden nu in den hemel JEZUS aanschouwen. Maar dit weten wij, dat wij dan eerst al de volheid zijner heerlijkheid zullen zien, wanneer dit sterfelijke de onsterfelijke, dit verderfelijke de onverderfelijke zal hebben aangedaan.

*De toekomst van Jezus zal de dag zijn
zijner volkomene zegepraal over
al zijne vijanden.*

Thans heerscht Hij nog in het midden zijner vijanden. Wij zien nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn. Het is hier nog onder zijne hooge toelating, de ure der verzoeking en van onophoudelijken strijd. De Overste dezer wereld rust nog niet, maar werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid. De wereld ligt nog in het booze. Zelfs is er in de gemeente des Heeren nog veel dat leugen spreekt, verontreinigt, en gruwelijkheid doet. Ongeloof, bijgeloof, dwaling en zonde vervoeren en bederven nog velen.

Maar als de Heer komt, dan is het gedaan met allen tegenstand. Dan zullen de zichtbare en onzichtbare vijanden voor zijne voeten geknield liggen. Alle ergernissen worden dan weggenomen. En zelfs de laatste vijand, de dood, wordt dan te niet gedaan. De zegepraal zal volkomen en voor eeuwig zijn. Het is de dag der bevrijding en verlossing, waarop het groote Halleluja in den vernieuwden hemel en op de vernieuwde aarde zal aangeheven worden.

*De toekomst van Jezus is de dag der
inzameling van alle kinderen Gods.*

Het is dan de dag des oogstes. Als de geloovige christen hier verlangt naar den tijd zijner ontbinding, als den eindpaal van zijn lijden en strijden, als den dag der verlossing van het ligchaam der zonde, en der overbrenging in de nabijheid van zijnen Heer, dan gaat hij uit van, en denkt slechts aan zich zelve. Het is de wensch der zelfzucht, der eigenliefde. Hij denkt in dien oogenblik niet aan zijne vrienden en broe-

ders, die hij op aarde achterlaat. Hij mag in de gewesten der zaligheid zien en vernemen van dezen en genen, die mede uit het dal der beproeving opgenomen en daarboven verplaatst zijn: er blijven toch nog honderden en duizenden na hem op aarde, die nog den strijd des geloofs te strijden en de loopbaan nog niet voleindigd hebben. Maar als Jezus wederkomt, dan worden alle verlost en uit alle geslachten en volken te zamen den Heer te gemoet gevoerd (1). Dan gaan allen gelijkelijk in tot zijne vreugde en beërven het koninkrijk, dat hun bereid is van voor de grondlegging der wereld (2), om voor altijd bij den Heer te wezen.

*De toekomst van Jezus zal de dag zijn,
waarop eerst recht zal geweten worden,
wie en wat wij zijn zullen.*

»Het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen.» (3) Zoo schrijft dezelfde JOHANNES, aan wien zooveel van den hemel was ge-

(1) 1 Thess. IV: 17.

(2) Matth. XXV: 34.

(3) 1 Joh. III: 2.

openbaard. En PAULUS, die opgetrokken was geweest in het Paradijs Gods en onuitsprekelijke woorden gehoord had, die het eenen mensch niet geoorloofd is te spreken (1), zegt ons: »wij kennen ten deele" (2). Wel wist en geloofde hij, dat als CHRISTUS zal geopenbaard zijn, wij ook met Hem geopenbaard zullen worden in heerlijkheid (3). Wel verklaarde hij: »gelijkerwijs wij het beeld des aardschen gedragen hebben, zullen wij ook het beeld des hemelschen dragen." (4) En ook, dat een iegelijk in zijne orde zou levend gemaakt worden. (5) Maar wat het eigenlijk zijn zou, dit wist hij niet. Iets zal er van ontdekt worden, al aanstonds na den dood. Maar de volle openbaring er van zal dan eerst zijn, als de Heer komt. Dan zal men eerst weten wat het geestelijke en onsterfelijke ligchaam zijn zal, welke de plaats en stand zal wezen, die voor ieder is beschikt, en hoe groot het

(1) 2 Cor. XII: 4.

(2) 1 Cor. XIII: 9.

(3) Coloss. III: 4.

(4) 1 Cor. XV: 49.

(5) 1 Cor. XV: 23^a.

goed is, dat God heeft weggelegd voor hen, die Hem vreezen.

De toekomst van Jezus zal de dag zijn der luistervolle openbaring van wat hier is gehoord en geloofd, maar niet kon aanschouwd worden.

De wijsheid en heiligheid van de daden des Heeren, de onschuld en regtvaardige zaak zijner opregte en getrouwe, maar miskende vereerders, de vruchten van hunnen Godzaligen wandel en lijdzaamheid, van hunnen arbeid in en voor den Heer, dat alles bleef hier veelal in het donkere. Men zal er wel meer van ontdekken na den dood. Maar de geheele openbaring er van zal eerst gezien en voor menschen en Engelen bekend worden, als JESUS wederkomt. Dan zal de Heer de zijnen belijden; dan de goede en getrouwe dienstknechten vriendelijk toespreken; dan zich den minste zijner broederen niet schamen. Dan wordt de winst bekend van de vijf, de twee, ja van het eene talent dat men ontvangen en voor den Heer op

rente heeft uitgezet. Dan zullen de gemeenten, aan welke een PAULUS en andere vrome dienaars van den Heer gearbeid hebben, en die zij door de genade Gods den Heer hebben toebereid, hunne kroon en blijdschap uitmaken. Dan zullen zich zamen verheugen, even als in den oogst, beide die gezaaid en gemaaid hebben. Dan wordt de honderd, de zestig, en dertigvoudige vrucht van het zaad eerst regt aanschouwd. En gelijk de vrucht is tot heerlijkheid Gods, zoo zal met verhoogde vreugde, aanbidding en dankzegging erkend worden, dat de arbeid niet ijdel was in den Heer.

De toekomst van Jezus is de dag der vergelding en krooning.

Welligt denkt hier menig lezer: » een PAULUS en andere uitmuntende godvruchtigen mogten den dag van JEZUS wederkomst te gemoet zien, als den dag van vergelding en krooning, zij, die zooveel voor den naam en de zaak van CHRISTUS deden en leden. Maar zou het niet vermetel zijn voor een

gewoon Christen, op de kroon des levens te zien? Is de voorstelling van JEZUS verschijning, als die van den regtvaardigen Regter, integendeel niet geschikt, om, bij het gevoel van zooveel verzuim, gebrek, ontrouw, en menigvuldige zonde, allen moed te benemen, en te doen vreezen van verwerpe-lijk bevonden te worden? Hoe kan men aan vergelding denken, waar al wat in ons is, ons dringt alleen op genade te zien en te hopen?" Lezer! Dat deed PAULUS ook, en het was enkel barmhartigheid ten eeuwigen leven, die hij verwachtte. Als hij TIMOTHEUS en TITUS dringend opwekt om toch naar de kroon des levens te grijpen, dan bidt hij hun niet alleen genade en vrede toe, maar ook barmhartigheid, daarmede aanwijzende dat zij dit bijzonder noodig hadden. Of meent iemand dat er alleen voor een' JOHANNES, PETRUS en PAULUS loon te wachten is? Beloofd de Heer dat niet aan een ieder, die, hetzij te *Epheze*, hetzij te *Sardes*, hetzij te *Laodicea* overwonnen heeft en getrouw is gebleven? Zegt Hij

zelf niet, dat Hij niet zal vergeten wat aan den minste zijner broederen is gedaan uit liefde tot Hem; dat zelfs de beker koud water, waar men niet anders te geven heeft, niet onvergolden zal blijven, indien hij uitgerekte wordt om zijns naams wil? Het blijft daarom waar, aan de andere zijde, niemand wordt gekroond, die niet wettiglijk gestreden heeft; die spaarzaam heeft gezaaid, zal ook spaarzaam maaijen; die traag en nalatig was, zal achteraan geplaatst worden, want Hij zal ieder vergelden naar zijne werken. Doch wij spreken hier ook niet van hetgeen de Christen voor zichzelf verwachten moet, maar van het liefhebben van JEZUS verschijning, ook uit dat oogpunt beschouwd, dat Hij vergelden zal, wat men voor Hem verzaakt en opgeofferd heeft. Wij kennen zulke tijden niet, waarin men om JEZUS wil vader en moeder, huis en akker verlaten moet. Misschien is er ook te weinig liefde voor den Heer in ons, om de proef daarvan te kunnen doorstaan. Vooral in zulke tijden, minder in het gewone leven

komt het te pas, door het zien op de kroon des levens gesterkt en aangemoedigd te worden om getrouw te blijven tot den dood. In zulke tijden wordt de dag van JEZUS toekomst dubbel dierbaar en is hij uitzigt der hope. Dan zeggen wij met den voortreffelijken opsteller onzer *Belijdenis des geloofs*: »Tot eene genadige vergelding zal de Heer den zijnen zulk eene heerlijkheid doen bezitten, als het hart eens menschen nimmermeer zou kunnen bedenken. Daarom verwachten wij dien grooten dag met een groot verlangen, om ten volle te genieten de beloften Gods in JEZUS CHRISTUS ONZEN Heer.» (1) De man, die zoo sprak en op het eigen handschrift zijner *Belijdenis*, zoo als men zegt, deze aanmerkelijke woorden schreef: »zijt getrouw tot den dood,» en die tien dagen daarna te *Valenciennes* aan den marteldood zich overgaf, deze had wel regt om zóó te spreken. Hij had de verschijning van JEZUS lief, als den dag, waarop de Heer hem de kroon des levens schenken zou.

(1) Art. 37.

§ 3.

WAT WERKT HET LIEFHEBBEN VAN JEZUS
TOEKOMST BIJ DEN CHRISTEN UIT?

Wij hebben de redenen nagegaan, waarom de Christen JEZUS toekomst liefheeft. Wie opmerkzaam tot hiertoe las en er ernstig over nadacht, noemt die liefde natuurlijk en vindt ze geheel verklaarbaar. Kan het nu anders of haar invloed moet heilzaam zijn? Moet die invloed niet zichtbaar zijn bij den Christen? Ja, het liefhebben van JEZUS verschijning werkt op zijnen *ijver* en *trouw*, op zijnen *moed* en *troost*.

Die gedurig JEZUS toekomst zich voorstelt, en haar met verlangen tegenziet, hij wordt daardoor opgewekt en gedrongen om volijverig, naauwgezet en getrouw voor den Heer te leven. Hij is zeer begeerig, hetzij inwonende, hetzij uitwonende, om den Heer welbehagelijk te zijn (1). Hetgeen hij doet, doet hij niet den menschen, maar den Heer.

(1) 2 Cor. V: 9.

Hij oefent zich dagelijks, om een ongerlijk geweten te hebben voor God en de menschen, wetende dat hij eens rekenschap zal geven. De gedachte aan JESUS verschijning maakt hem wakende. Meer dan den lof der menschen, zoekt hij de goedkeuring van zijnen Heer. Hem te belijden, Hem na te volgen, Hem getrouw te zijn, dat is de groote zaak, die hij in het oog heeft. Zulk een Christen kan niet traag zijn in het benaarsigen. Hope hebbende op CHRISTUS, zoekt hij ook zich zelve te reinigen, gelijk CHRISTUS rein is. In welken kring, zij die hoog of laag, hij op aarde ook geplaatst is, hij zal een goede en getrouwe dienst-knecht zijn.

Werkt alzoo de liefde voor JESUS toekomst weldadig op den *ijver* en *trouw* des Christens, zij werkt niet minder heilzaam op zijnen *moed* en *troost*. Daardoor gevoelt hij zich gemoedigd en gesterkt om den goeden strijd te strijden, om onder de verzoeken- gen, de droefenis en het lijden te volhar- den in het geloof, zich te verblijden in de

hope, ja, te roemen in de verdrukkingen. Verwachtende de zalige hope en verschijning van den grooten God en Zaligmaker, wordt de tegenwoordige verdrukking in zijn oog ligt en haast voorbijgaande, en niet te waardeeren tegen de heerlijkheid, die eens zal geopenbaard worden. Hij verheugt zich in het vooruitzicht van die onverwelkelijke en onbevlekkelijke erfenis, die in de hemelen voor hem bewaard wordt, al is het, dat hij bedroefd wordt door menigerlei verzoekinggen, wetende dat de beproeving zijns geloofs kostelijker is dan die des gouds, en tot lof, eer en heerlijkheid zijn zal in den dag der openbaring van JEZUS CHRISTUS. Zoo strijdende en lijdende, wakende en wachtende, loopt hij de loopbaan die hem voorgesteld is met lijdzaamheid, uitziende naar JEZUS komst, vasthoudende aan JEZUS belofte, hopende op JEZUS heil, en betrouwende zelfs in den dood.

Deze gezegende uitwerking had het liefhebben van JEZUS toekomst bij PAULUS. Deze zal het bij ieder hebben, die met PAULUS

staat in hetzelfde geloof, en wandelt in dezelfde zalige en heilige hope.

Lezer! Dit boekske herinnerde u, dat de Christen JESUS toekomst liefheeft. Zou 't niet goed zijn, met hetgeen gij gelezen hebt in te keeren tot uzelf en er uzelf aan te toetsen? Vergun mij, die tot dusver uwe gedachten geleid heb, ook hier nog uw leidsman te zijn.

De Christen heeft Jezus toekomst lief.
De Christen. Op dat woord leggen wij hier den nadruk. Wij denken daarbij aan hem, die opregt gelooft en waarlijk tot God bekeerd is. Voor den vriend der wereld, voor den met God nog onverzoenden zondaar, voor den naamchristen, die niet met zijn hart in den Heer gelooft, is de gedachte aan JESUS toekomst ontrustend en vreesverwekkend. In stede van haar te verlangen, wenscht hij veeleer dat ze zoolang mogelijk verwijderd blijve, ja, dat ze nooit moge plaats hebben. Hij gevoelt zich voor haar

niet bereid, hij vreesst veroordeeld te worden. Zij is hem een vreeselijke dag der vergelding, de gedachte waaraan, zoo vaak die bij hem opkomt, hij zoover mogelijk poogt te verwijderen. Alleen hij, die door het geloof den toekomenden Regter als zijn' vriend en Zaligmaker, als zijn' Heer en Middelaar heeft leeren kennen, alleen hij kan zonder verschrikking JEZUS toekomst zich vertegenwoordigen, haar begeeren en verlangend naar haar uitzien. Alleen hij kan haar liefhebben.

Dit is ons dus onmogelijk, zoolang wij niet door een waarachtig geloof het eigendom van JEZUS CHRISTUS zijn, met Hem opregt vereenigd, en aan zijne dienst verbonden. Wij mogen dan weten, gelooven, belijden dat Hij zal wederkomen, en ook voor onze oogen in heerlijkheid zal geopenbaard worden, toch kunnen wij dan zijne verschijning niet liefhebben. Integendeel, wij zien haar met angst en vreeze te ontmoet, en zouden wel wenschen dat de regtvaardige Regter nooit komen mogt. Wij

gevoelen ons dan nog veroordeeld bij ons zelve, en Hij, die te komen staat, is meerder dan ons hart en kent alle dingen.

Is het alzo met u gelegen, lezer, dat gij bij de voorstelling van JEZUS wederkomst huivert en beeft, daar eene inwendige stem u zegt, dat gij zult beschaamd worden, dan is het nog treurig met u gesteld. Gij zoudt den dag van JEZUS toekomst niet verdragen kunnen. Gij zijt nog zonder hope en verkeert in groot gevaar, om voor altijd van zijn aangezicht verwijderd te worden en ten verderve te gaan.

Maar zoudt gij dan niet eens stilstaan op uwen weg; zoudt gij niet bekommerd worden over uzelve en uw toekomstig lot? Gij kunt den Heer niet ontvlieden. Het staat aan Hem wat er van u worden zal. Het zal goed- of afkeuring zijn, wat gij te wachten hebt. Al poogt gij de gedachte aan zijne toekomst te verwijderen, die toekomst zelve kunt gij niet verhinderen. De dag zijner verschijning nadert van uur tot uur, hetzij gij er aan denkt of niet. Met

het uitstellen van uwe voorbereiding voor haar, wordt uwe verwachting niet gunstiger, maar uw gevaar grooter om onbereid door dien dag overvallen en verrast te worden. Het is zoo, zoolang uw hart nog niet tot rust gebragt en gereinigd is, heeft de toekomst des Heeren iets ontzettends voor u. Maar zij behoeft niet langer ontzettend voor u te blijven. Zij kan eene aangename gedachte voor u worden, waarbij gij gaarne vertoeft. Zoolang gij echter den persoon niet liefhebt, die verschijnen zal, zoolang kunt gij ook zijne verschijning niet liefhebben. Wie verlangt de komst van iemand die hem onverschillig is, of met wien hij weet niet wel te staan? De dag des Heeren is niet verschrikkelijk van wege den persoon, maar alleen van wege ons ongeloof en onze onbekeerlijkheid. Hij, die te komen staat, is de beminnelijkheid zelve. Hij verlangt onze behoudenis. Hij heeft zich laten veroordeelen, om ons van het regtvaardig oordeel Gods, dat ons dreigde, te verlossen. Het is dezelfde, die voor ons in de wereld

kwam, leed en stierf, en die ons zijne vriendschap zoo genadig laat aanbieden. Wij kunnen dus den toekomenden toorn ontvlieden, indien wij slechts de zijnen worden, den weg der zonde verlaten, Hem tot onzen vriend, Heer en Heiland kiezen, aan Hem ons onderwerpen en met Hem in verbindtenis treden. Dan hebben wij niets te vreezen; want, die in den Zoon gelooft, wordt niet veroordeeld, maar zal openlijk door christus worden vrijgesproken. De Heer zal zich zijns niet schamen voor de Engelen Gods. Dat Hij nog vertoeft te komen is uit lankmoedigheid, want Hij wil niet dat wij verloren gaan, maar nog tot bekeering komen.

Welk eene drangrede om naar zijne stem te hooren, tot Hem te gaan, zijne genade, zijnen Geest in te roepen en door geloof en liefde aan zijne dienst u te verbinden. Oeh, dat gij wijs waart, mijn lezer! Gij zoudt op het einde merken, niet langer uitstellen, daar gij ziet dat de dag nadert. Zoek den Heer terwijl Hij te vinden is; roep Hem aan terwijl Hij nabij is. Laat u met

God verzoenen! Als gij het woord der genade met een ootmoedig en hartelijk geloof omhelst, dan zal de dag van JESUS toekomst u geen oorzaak van schrik, maar van vreugde en zaligheid zijn, als de dag, waarop de Heer het groote en goede werk, dat Hij voor u en in u begonnen heeft, voleindigen zal, en al uwe wenschen, behoeften en verwachtingen heerlijk zal vervullen.

Maar al is het, dat wij door het geloof in CHRISTUS verlost zijn van de vrees voor zijne toekomst en eene goede hope in de genade verkregen hebben, het is toch niet te ontkennen, dat de gedachte aan en de werkzaamheid met haar bij de Christenen van onzen tijd verre is van levend en gemeenzaam te zijn. Hoeveel opwekking, aansporing, bemoediging en vertroosting missen zij hierdoor op hunnen weg en in hun christelijk leven! Het is een wezenlijk gebrek. Al is het algemeen, het houdt daarom niet op een gebrek te zijn, dat men niet mag goedkeuren, maar noodwendig moet verholpen worden. Van waar is het

geloof der latere Christenen minder met de toekomst des Heeren werkzaam dan dat der vroegere Christenen? Niet alleen omdat de laatsten haar als nabij zich voorstelden, en wij haar nog jaren, misschien eeuwen verwijderd beschouwen. Immers waar het geloof werkt en levendig is, daar wordt de zaak, die in de koele berekening ver af is, nabij gebracht door de hoop en het verlangen. Daar ziet men de zaak als voor zich, omhelst haar als van verre, verkwikt en versterkt zich het hart door het vooruitzigt, en er bestaat als 't ware geen afstand meer. Zoo was het met de oude godvruchtigen, die door het geloof de komst des Verlossers zich voorstelden als of zij reeds aanwezig was. Zij juichten: » een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven » (1). Zoo sprak JOHANNES: » ziet, Hij komt met de wolken (2)! De oorzaken moeten dus elders gezocht worden. En zij zijn ons niet tot eer. Hier is het hart aardschgezind; daar is het geloof onvast en wisselend, zoodat

(1) Jes. IX: 5.

(2) Openb. I: 7.

men de vrijmoedigheid en blijmoedigheid der hope mist. Wie slapende zijn als de dienstknechten, of nalatig in hun werk en op hunnen post, zij kunnen de wederkomst van hunnen Heer niet met verlangen te gemoet zien; zij zouden er door verrast worden. Zou hierin niet al te veel de oorzaak moeten gezocht worden? Zouden wij ook wel de regte behoefte aan die verschijning gevoelen, welke zij gevoelen moeten, die den goeden strijd des geloofs met getrouwheid en ijver strijden? Wij maken het ons te gemakkelijk, wij vreezen den strijd en schroomen den tegenstand en de vijandschap der menschen, en hebben daarom weinig te lijden van den smaad en de vervolging eener wereld, die nog in het booze ligt, en zich nog in hare vijandschap zou openbaren, wanneer zij meer tegenwerking ondervond. Daarom is het verlangen naar de regtvaardiging onzer zaak, naar de tusschenkomst van den Heer, en het uitzigt op de kroon der overwinning onder de moeilijkheid van den strijd, geene behoefte voor

ons. Wij zouden het liefhebben van JEZUS verschijning niet kunnen missen, indien wij meer vurig van geest waren, en aan CHRISTUS en zijne zaak meer verbonden. En zou men ook niet eene voorname oorzaak daarin moeten zoeken, dat wij meer door de zelfliefde, dan door de liefde tot den Heer beheerscht worden? Men verblijdt en verlustigt zich in het vooruitzicht van eigen behoud, en denkt minder aan de handhaving en openbaring van JEZUS eer en heerlijkheid. Van daar dat het verlangen en de hope eindigt met de zaligheid der ziel na den dood. Men ziet meer op het zijne en niet op de groote zaak van het koningrijk des Heeren, niet op zijne zegepraal, niet op de volkomenheid van zijn rijk en de geheele vernietiging van de zonde. Door deze onmatige zelfliefde vergeet men de verschijning van JEZUS CHRISTUS, als de hoogste en meest wenschelijke zaak voor het hart, dat de eer van God en den Verlosser boven alles moet liefhebben, en onafscheidelijk met het verlangen naar eigene zaligheid moet vereenigd zijn.

Lezer! moet gij het niet toestemmen, dat hierin bij ons de oorzaken gelegen zijn, waarom wij de verschijning van JESUS niet zoo liefhebben, als 't behoorde? Kunnen wij die redeneu verschoonen? Strecken zij niet veeleer tot onze beschaming en verootmoediging? Moeten wij er niet naar staan dat het anders met ons worde? Het is toch van zooveel belang veel te leven onder de gedachte aan JESUS toekomst. Het is zoo noodig om wakende en nuchteren te zijn, volijverig en standvastig in het aanvertrouwde werk, vol moed en hope onder de bezwaren en droefenissen van dit leven. Waardoor hebben de ouden getuigenis bekomen? Immers door het geloof dat God is, en een belooner is dergenen die Hem zoeken. Daardoor konden ABRAHAM en JACOB hun vaderland verlaten en belijden gasten en vreemdelingen op aarde te zijn, en weinig bezitten van het beloofde land, omdat zij eene stad verwachtten, wier kunstenaar en bouwmeester God was. Daardoor kon MOZES de eer van zoon des konings te zijn, de schat-

ten en genietingen van *Egypte* weigeren, en zich met het volk Gods laten versmaden, omdat hij zag op de vergelding des loons. Ja, de Heer zelf zag, bij het verdragen van het kruis en het verachten der schande, op de vreugde, die Hem was voorgesteld.

Of zou dit ons in gevaar brengen om des loons wil, en dus uit een onzuiver en eigenbatig beginsel den Heer te dienen, en wat te willen verdienen? Wie 't daarom deed, bij zou toonen met de leer der genade en met zichzelf onbekend te zijn. Neen, wie eenigzins op zijn hart en zijne daden acht geeft, zal gevoelen barmhartigheid noodig te hebben in de toekomst des Heeren, en wel ieder oogenblik met DAVID moeten uitroepen: *treed niet in het gerigt met uwen knecht!* Maar, belang te stellen in de goedkeuring van zijnen Heer, in het onbestrafelijk voor Hem bevonden te worden, moet toch ook een kenmerk van den echten discipel des Heeren zijn. Waar liefde tot Hem in het hart woont, daar kan men niet onverschillig zijn, hoe wij van Hem zullen be-

vonden worden. Waarom heeft CHRISTUS den dag zijner wederkomst zoo dikwijls aan zijne discipelen voorgesteld, als den dag, die alles zal goedmaken, en waarop Hij volkomene zaligheid schenken zal?

Immers, opdat hun oog en hart gedurig op dien dag zouden gericht zijn, en zij, vergetende hetgeen dat achter is, zich uitstrekken zouden naar hetgeen dat voor is, jagende naar het wit tot den prijs der roeping Gods, die van boven is, en opdat zij in dit vooruitzicht zich zouden verkwikken en verblijden gedurende hun uitwonen van den Heer?

Het is een vrij algemeen doorgedrongen dwaalbegrip van onzen tijd, om de volmaakt-heid hier te zoeken en zich moede en dood te arbeiden om het daartoe te brengen. Het tegenwoordige geslacht is er zoo zeer op uit om de vergankelijke eer der menschen, den lof en de goedkeuring eener voorbijgaande wereld in te oogsten, dat de toekomst des Heeren geheel vergeten wordt, en men zich daarover weinig bekommert. De

Christen moet toonen eenen anderen zin en geest te hebben, ook in dit opzigt niet uit de wereld te zijn, zijn deel niet te zoeken hier beneden, en eene hoogere eer, eene betere kroon in het oog te hebben, welke voor den opregten en getrouwen dienst-knecht des Heeren bewaard en weggelegd is. Wanneer wij met deze gedachten meer vervuld waren, dan zouden wij meer vragen: *wat zal de Heer er van zeggen, dan: wat zullen er de menschen van zeggen?* Onze hoogste bezorgdheid bij alles zou zijn: *hoe zullen wij 't voor Hem kunnen goed maken?* Bij al het donkere en raadselachtige zouden wij ons opbeuren door de gedachte: *de dag zal het verklaren.* En wanneer wij hier zoo veel tranen zien storten, daar zoo veel onrecht zien plegen, ginds zooveel goddeloosheid en onteering van JEZUS naam hooren en betreuren, wij zouden ons zelve en elkander meer vertroosten met de taal van JACOBUS: » Zoo zijt dan lankmoedig, broeders! tot de toekomst des Heeren. Versterkt uwe harten; want de toekomst des

Heeren genaakt." (1) Het is de groote belofte, die Hij zijnen discipelen heeft nagelaten, waarop hun aller uitzigt en hoop moet gevestigd zijn. Het zal de heerlijkste dag zijn, die er na de schepping der wereld geweest is; de feestdag voor alle kinderen Gods in den hemel en op aarde. Daarom, lezer! » blijf in Hem; opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in zijne toekomst." (2) Zij het uwe en mijne dagelijksche bede:

Houd ons gemoed voor U bereid,
 Opdat het blij uw komst verbeid',
 Daar 't in een stil vertrouwen leeft,
 Dat Gij ons onze schuld vergeeft.

Avondzang, vs. 4.

(1) Jac. V: 7^a, 8^b.

(2) 1 Joh. II: 28.